

(A)ЛУДИРАЊА

Милијана Балетић

уторак, 9. октобар 2018.

НЕМА КАМЕРА ЗА СМИЉУ АВРАМОВ

И немогуће је и неозбиљно – дати себи за право – да величину и значај професорице Смиље Аврамов – обухватимо једном колумном! Зато – ово и није колумна о њој – о нама је?! Њен одлазак није само одлазак једног људског живота испуњеног скоро 101 годином – то су мере за нас обичне смртнике, по којима процењујемо – да ли смо могли још, или је било време да одемо! Ово је одлазак симбола једног времена...

У сто првој години живота, 2. октобра у 22:19 часова, упокојила се професорица и научник Смиља Аврамов – пренели су ретки – и то само штампани – медији у Србији?! Испраћај на вечни починак, уз опело, одржан је 6. октобра у 14 часова на Новом гробљу у Београду. Уз њен одар стајале су њене две ћерке, уважени универзитетски професори, једна у Канади, друга у Белгији. Унутрашњост капеле – уз незнатан број, увек присутних „профитера“, који непогрешиво препознају циљано место и удену се – била је испуњена српском интелектуалном елитом, патриотски орјентисаном – коју одавно не можете видети у медијима државе Србије! Оно што су присутни видели, видели су, а – држава Србија – ни једном-једином камером, новинаром, фоторепортером – није се удостојила да забележи и покаже српскоме народу тренутак одласка на вечни починак најзначајније жене коју је у историји изнедрио њен род?! Не само испраћај – ни вест о смрти – ни један електронски медиј – РТС, национална државна телевизија – то није имала у својим информативним емисијама и дневницима?! По овоме, ако никог другог, оно име директора „наше“ телевизије – РТС-а – Драгана Бујошевића – мора бити вечно упамћено!!! За разлику од гомиле новинара и изпреплетених камера пред овом капелом, које нам из дана у дан бележе и по 24 часа, а и дуже пуне екране, новинске ступце, радио таласе... испраћајима политичара, естрадних уметника, тајкуна, све до криминалаца – Смиља Аврамов није се нашла „на распореду“ њихових камера и уређивачке политике?! Овај чин таквог беспризорног давања себи за право, да – самим тим што сте у овом тренутку имали моћ одлуке – биће – на срамоту свих нас – забележен у историји!

Ово неће умањит величину – велике Смиље Аврамов – штавише, одсликаће само време у којем је на одласку оставила Србију!

И немогуће је и неозбиљно очекивати да значај њеног дела стане у једну колумну! Зато – ово и није колумна о њој – о нама је?! Њен одлазак није одлазак једног људског живота испуњеног скоро 101 годином – то су мере за нас обичне смртнике по којима процењујемо – да ли смо могли још, или је било време да одемо! Ово је одлазак симбола једног времена – обележеног трагањем, борбом, принципијелношћу, вредносним судовима, величином снаге личности, једноставне господствености, топлине, интелекта, сабраног знања, сведочења, упорности, неодустајања..., а што све заједно стаје у две речи – Смиља Аврамов! ТО је отишло – а не само један живот од 101 године!

Оно што је она у својим научним радовима, уџбеницима, разоткривеним најстравичнијим светским заверама моћника, њихових центара окупљања, договора,

планова, за којима је трагала и скупљала податке по свим архивима света, од Ватикана па надаље, и као доказ ставила у своје књиге – остало је! Сваком је доступно: „Опус Деи – Нови крсташки поход Ватикана“; „Трилатерална комисија: Светска влада или светска тиранија“; „Геноцид у Југославији 1941-1945,1991...“ ; „Постхеројски рат Запада против Југославије“...! Али, њена интимна породична прича – која је својеврсна прича српскога народа – изгубљена је заувек?!

Имала сам ту част да више пута будем у њеном друштву, и код ње у њеном стану у Београду недалеко од Светосавског храма, и слушам причу из приватности ње и њене породице у Пакрацу, где је и рођена на Сретење 1918. Када помислим шта из те ризнице драгоцених података овде навести – схватам да би требало све – а све је немогуће!

Откад сам 2009. судском одлуком враћена на посао новинара у РТВ, више пута, све до пре годину дана – тражила сам, код свих уредника који су се смењивали – од Љубише Николина, Слободана Арежине, Блажа Поповића... да направим портрет Смиље Аврамов! Мада сам била свесна, пошто ми не дају да радим, да ће ми то тешко проћи, покушавала сам, чак и са убеђивањем да само урадим, па се не мора објавити ни за мога живота, али – само да то имамо, да остане забележено, сачувано! И – од свега је остао само траг у архиви телевизије, и у мојој личној, да сам то упорно тражила! Непроцењиви капитал њеног сведочења о животу и историји њене породице, образовању, богатству, светоназору, страдању, изпреплетеном крвном сродству са породицама које су оставиле дубок и племенит траг у вертикали нашег народа – својеврсна је историја Срба једног доба! Е – то је – бесповратно отишло?!

На једној приватној телевизији 11. новембра 2004. са њом сам урадила интервју „Нови светски поредак, право или сила“ (постављен је на мом сајту, а има га и на You Tube) у којем, тако једноставно, а до краја суштински сагледан поредак светских моћника – пред њеним аргументима остаје потпуно разоткривен! Овај интервју је био – тек само једна – од толико тема, које сте са њом могли обрадити!

А негде с почетка '90-те на једном неформалном скупу, на којем сам имала част да будем присутна, од много тога што се од ње чуло и упијало, шта је све откривала по светским архивима и оставила записано у својим књигама – објашњавала је хипокризију политике западних савезника засновану на Атланској повељи (1941.), по којој су – једно заступали на јавним међународним конференцијама, а – тајно, иза затворених врата, планирали заверу и погром?! Тада ми је дубоко остало у сећању да је још 1976. године (што је после оног југословенског Устава из 1974.) у Ватикану закључен тајни споразум између тадашњег папе, председника Америке и немачког канцелара, по коме „треба разорити Југославију као реметилачки фактор“, а – „Србе сатанизовати и прогласити кривим за геноцид“?! Ондашња тајна служба Југославије, пресретнутим разговором је снимила сваку изговорену реч овог тајног скупа и – до у детаљ известила Броза и његов најужи руководећи круг! Међутим – не да нису ништа предузели да то спрече – напротив – жмурили су, чак и помагали обнављање усташког покрета, уклањајући сваку сметњу његовом уздицању?! Као репортер са ратишта, а и радећи политичке емисије у студију, много пута сам користила овај податак и, не само због тога, добијала поспрдне коментаре како се бавим „измишљањем завере“?!

Смиља Аврамо рођена је у Пакрацу, у богатој интелектуалној, факултетски образованој, српској породици. По завршетку Гимназије, школовање наставља у Бечу, које бива прекинуто Другим светским ратом у којем су јој, како сам од ње чула, 22 члана породице, међу којима – 11 најближих, заједно са оцем – усташе заклале у Јасеновцу!

Десетковање њене породице – определило је да злочин геноцида буде једна од централних тема и интересовања њеног научног опуса, и уздизања у сам светски врх међу стручњацима за ову проблематику! О снази њене личности говори и професионализам објективног научника, којим се одликује њен рад, упркос личној породичој трагедији!

Након рата наставила је студије, магистрирала у Лондону, докторирала у Београду, али не на докторској тези геноцида, како је и хтела, јер је руководство факултета то строго забранило, уз претеће упозорење: „Јеси ли ти свестна шта чиниш! Па то је директан атак на братство и јединство“?! Када је, убрзо након доктората, постала предавач – написала је и једну скрипту у којој су побројане све конвенције, па и Конвенција о геноциду, где је уз неколико реченица објаснила дефиницију и одговорност, због чега је – одбачена цела скрипта, уз образложење да то „у уџбеник не може ући! То је политика! Припада прошлости! Ми морамо гледати у будућност“?! Е – ова реченица нас и дан-данас прати?! Она је касније, и поред свега – због дубоког осећања обавезе да то уради –и две књиге о геноциду објавила!

По њеном казивању, основни разлог за такав однос према Србима је био идеолошки. „Комунистичка партија и Јосип Броз, који је добијао нервни слом кад се помене геноцид, био је – дубоко србофобичан и – све док комунисти буду имали икакву моћ и реч – то се питање неће поставити“?! Мада ово за неупућене делује невероватно, али – колико само, још увек, екранима Србије тутњи потомака Брозу оданих кадрова – који себе воле да сматрају, чак, елитом – само зато што су одрасли у материјалном благостању – које су им обезбедили родитељи – заслуживши то оданошћу Брозовој србофобији?! Колико их је само у дипломатији, медијима, невладином сектору, политици...?! Али – зато Смиље Аврамов – није било?!

Из живота Смиље Аврамов, толико је „занимљивости“, које нису део њеног научног опуса, али су – снажан аргумент који употпњава мозаик истине о њеном српском роду! Када је 1947. тражила од шефа три дана одсуства са посла у Јавном тужилаштву у Београду, како би у Загребу – као једина од породице која је преживела усташки покољ у Јасеновцу – решила питање наследства – дочекало је: „Доста о Јасеновцу! Да твог оца нису заклале усташе – ми бисмо га убили, јер је био буржуј“?! Ипак је отишла, а по повратку – сачекао је отказ?!

Интересантна је прича и о том „буржују“! Када је отишла у Беч на школовање, срела се са другим језиком, писмом, обичајима и након извесног времена латиницом је написала својим родитељима писмо о свом животу, хвалила се својим успесима, итересовала о својима у Пакрацу. Стигао је и одговор! Са нестрпљењем је отворила коверту и видела писмо које је она написала, а на самом дну, на малом чистом простору који је преостао – била је стиснута – очева порука – исписана ћирилицом: „Нисмо те послали у туђину да заборавиш ко си и коме припадаш – него да стекнеш знање и донесеш га на ползу своје роду“?! Након овога, више никада, ништа није написала латиницом!

Тај „буржуј“, који – да је измакао усташком ножу, комунистичком метку не би – био је и један од оснивача моћних српских институција које су тамо помагале и на окупу држале српски народ, као што је Савез српских земљорадничких задруга, Српска банка, Српско привредно друштво „Привредник“...! Од 1897. још у Аустроугарској, па све до 1946. у Краљевини Југославији – „Привредник“ је био један од најзначајнијих привредно-просветних институција српскога народа! Преко њега је за тих 49 година, само на школовање послато преко 40.000 српске деце, којима породице то не би могле

приуштити!!! Први секретар „Привредника“ био је њен отац и „за тих 20 година док је био на том месту, кроз нашу кућу прошла су бројна 'Привредникова деца“!

Професорица Аврамов усавршавала се на Харварду и Колумбија универзитету. На Правном факултету у Београду изабрана је за асистента 1949. Од 1960. је професор, ванредни па редовни, а од 1973. па све до одласка у пензију 1985. била је шеф Катедре за Међународно право и међународне односе. Била је и дугогодишњи председник Југословенског удружења за међународно право, а као неко, ко се – с толиком лакоћом и оштроумношћу кретао кроз ову област – изабрана је 1980. на две године за председницу светског Удружења за међународно право! Као уважена светска научница, која је, као свој српски, говорила више светских језика – била је и предавач по позиву на универзитетима у Европи, Азији и Америци.

Од 1991. до '92. учествовала је на међународним конференцијама о распаду СФРЈ, као стручни консултант председника Србије Слободана Милошевића (чији је била и професор), а 1996. била је један од оснивача Одбора за заштиту Срба од Хашког трибунала!

Председника Милошевића је ценила, али му је, између осталог, замерала „меканост“! Као његов саветник, жестоко се успротивила инсистирању тадашње Европске заједнице да се изврши сукцесија (подела имовине) између Хрвата и Срба, захтевајући од њега да „одлучно одбаци сукцесију и на сто постави одштетни захтев и одговорност еН-Де-Ха према Србима, као што су то Јевреји урадили према Немачкој“! Наравно – то нико – ниједна власт у Србији – до дан-данас није урадила?! А, ево Пољаци су недавно поставили захтев за репарацију према Немачкој у висини од 850 милијарди долара – при томе сматрајући да је то само симболична надокнада, јер – планско истребљење пољског народа је – ненадокнадив губитак?! Шта онда рећи за некажњени геноцид Хрватске – јасеновце, јадовна, јаме, бљеске, олује, лоре, медачке цепове...?!

Уз њено непроцењиво научно дело – стоји и огромна жеља и залагање – да се у Београду изгради велики Меморијални центар српским жртвама 20. века – као што су Јевреји изградили Јад Вашем у Јерусалиму, јер је – „грех на души читавим генерацијама, па и мојој – да се тим жртвама нисмо ни на који начин одужили“?!

И поред свега овога – или баш због свега овога – Смиља Аврамов – Икона међу Србима – није ни члан САНУ била и није за њу било државних камера у Србији до '90-тих – ни након петооктобарске окупације 2000.?! Била је члан Међународне словенске академије у Русији, чији председник Сергеј Бабурин је рекао: „Допринос академика Смиље Аврамов науци међународног права, изградњи достојних и равноправних међународних односа, као и борби српског народа за јачање своје националне самосвести се не може проценити – он је огроман... И за нас, њене руске колеге и саборце, смрт Смиље Аврамов је огроман губитак активног борца за праведан светски поредак“!

Овај однос према Смиљи Аврамов – неодбрањиви је срамотни шамар, који је – заувек – примио српски народ! Продане душе поданичког менталитета, које интерес западног окупатора доводи на позицију одлучивања у Србији – немање образа – „спасава“?! Господе драги... – када ће већ једном – доћи време да сви ти, опскурни ликови, за своја недела буду кажњени лично или стубом срама – који ће сачекати погани траг који за собом остављају?!